

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, sídlem Slatina 116, zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langrem, advokátem, sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, č. j. MPO 26625/16/10200/01000, č. j. MPO 26877/16/10200/01000, č. j. MPO 26892/16/10200/01000, č. j. MPO 27470/16/10200/01000, č. j. MPO 27613/16/10200/01000, č. j. MPO 27615/16/10200/01000, č. j. MPO 27620/16/10200/01000, č. j. MPO 27646/16/10200/01000, č. j. MPO 27757/16/10200/01000, č. j. MPO 27759/16/10200/01000, č. j. MPO 27773/16/10200/01000, č. j. MPO 27784/16/10200/01000, č. j. MPO 27787/16/10200/01000, č. j. MPO 27808/16/10200/01000, č. j. MPO 27854/16/10200/01000, č. j. MPO 27862/16/10200/01000, č. j. MPO 27868/16/10200/01000, č. j. MPO 27876/16/10200/01000, č. j. MPO 27894/16/10200/01000, č. j. MPO 27898/16/10200/01000, č. j. MPO 27911/16/10200/01000, č. j. MPO 27932/16/10200/01000, č. j. MPO 28058/16/10200/01000, č. j. MPO 28141/16/10200/01000, č. j. MPO 28209/16/10200/01000, č. j. MPO 28215/16/10200/01000, č. j. MPO 28234/16/10200/01000, č. j. MPO 28243/16/10200/01000 a č. j. MPO 28256/16/10200/01000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2021, č. j. 3 A 24/2017-547,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutími žalovaného bylo žalobkyni na dobu nezbytně nutnou pozastaveno čerpání příslušných licencí (specifikovaných v rozhodnutích žalovaného) pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, a to z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“); v některých případech bylo na dobu nezbytně nutnou pozastaveno čerpání povolení k přepravě, dovozu, či vývozu dle § 7a odst. 1 nebo § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 228/2005 Sb.“).

[2] Pozastavení čerpání příslušných licencí a povolení žalovaný v rozhodnutích shodně odůvodnil tak, že v řízení bylo prokázáno, že s dřívějším jednatelem žalobkyně bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy nedovoleného ozbrojování a provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, tedy takové trestné činy, jež přímo souvisejí s činnostmi, ke kterým žalobkyni opravňují licence a povolení, ohledně jejichž pozastavení byla správní řízení zahájena a vedena. Dále měl žalovaný za prokázané, že ačkoliv stíhaná osoba již nepůsobí ve funkci jednatele žalobkyně (jednatelkou byla v době vydání rozhodnutí již jeho manželka), má nadále vliv na jednání a činnost žalobkyně, neboť zůstal 50% společníkem stěžovatelky. Žalovaný taktéž poukázal na majetkové a personální propojení žalobkyně se společnostmi ZELENÝ SPORT s.r.o. (dále jen „společnost ZELENÝ SPORT“) a MULTIAGRO v.o.s. Slatina (dále jen „společnost MULTIAGRO“) s tím, že provedené kontroly v sídle těchto společností prokázaly pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami (materiál byl protiprávně skladován v rozporu s kolaudačním rozhodnutím v budově kravína s žalostným stavem zabezpečení objektu). Žalovaný rovněž poukázal na zásadní nedostatky v evidencích zbraní, neboť v průběhu kontroly byly nalezeny zbraně neevidované v Centrálním registru zbraní; a naopak nebyly nalezeny jiné zbraně, které se dle registru měly na místě nacházet. Dále žalovaný odkázal na incident, při němž byl v průběhu samotné kontroly za podezřelých okolností znehodnocen protiletadlový dvojkanón (nevidovaný v registru). V kontrolovaném areálu bylo rovněž zjištěno skladování většího množství výbušniny bez příslušných povolení. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že žalobkyně neposkytuje dostatečnou záruku, že nedojde k ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, resp. k vytváření podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry, a tím i ke vzniku nebo podpoře podmínek pro páchání trestné činnosti, a to i ve formě organizovaného zločinu, a podmínek pro vyzbrojování teroristických a jiných kriminálních skupin. Konstatoval, že v řízení nebyla vyvrácena závažná tvrzení Ministerstva vnitra (jako dotčeného orgánu), na jehož návrh byla s žalobkyní správní řízení vedena. Žalovaný provedl test proporcionality, přičemž uzavřel, že vzhledem k aktuálním teroristickým hrozbám, jakož i výbuchům, ke kterým došlo v muničních skladech ve Vrběticích, je v tomto případě nutno nadřadit

pokračování

veřejný zájem (konkrétně ochranu práv společnosti a jednotlivců a plnění mezinárodních závazků České republiky) nad soukromý zájem žalobkyně a zásah do jejích práv. Uvedl, že vydaná rozhodnutí navíc nezasahují do práv žalobkyně trvale, ale je zachována možnost, aby po pominutí důvodů příslušné orgány pozastavení čerpání licence (povolení) zrušily.

[3] V záhlaví označenými rozhodnutími ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklady žalobkyně a potvrdil prvostupňová rozhodnutí žalovaného. Na základě námitek žalobkyně se věnoval otázkám spojeným se zánikem funkce dřívějšího jednatele žalobkyně, jakož i majetkovému a personálnímu propojení žalobkyně a výše jmenovaných společností. Uvedl, že kompletní posouzení věci nelze omezovat pouze na bezúhonnost žadatele nebo zúčastněných fyzických osob, ale je nutno přihlédnout ke všem dostupným informacím a okolnostem, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru, které jsou relevantní z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti. Ministr průmyslu a obchodu považoval za zásadní výše shrnutá pochybení zjištěná kontrolou Ředitelství pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia, představující závažné nedostatky v evidenci zbraní, zabezpečení skladovacích prostor, včetně dalších zjištěných nesrovnalostí, které v souhrnu vytvářejí prostor pro kriminální činnost a podmínky pro přechod zbraní do nelegální sféry. K namítanému porušení zásad správního řízení uvedl, že zásada legitimního očekávání platí pro skutkově shodné nebo obdobné případy. Pokud žalobkyně v rozkladu namítala, že v případě dvou jiných konkrétních obchodních společností žalovaný řízení o pozastavení čerpání licence (povolení) nevedl, přestože vůči těmto společnostem a jejich statutárním orgánům bylo rovněž zahájeno trestní stíhání, ministr konstatoval, že totožnost nebo obdobnost věci není dána pouhým podáním žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat všechny okolnosti konkrétního případu, které byly v případech zmiňovaných žalobkyní diametrálně odlišné.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu žalobou u Městského soudu v Praze, který nejprve rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 3 A 24/2017-512, žalobě vyhověl a rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu zrušil s odůvodněním, že se dostatečně nevypořádala s namítaným porušením legitimního očekávání. Dle městského soudu ministr průmyslu a obchodu nevysvětlil, v čem se liší případ žalobkyně od v rozkladu poukazovaných případů jiných obchodních společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem, u nichž nebylo řízení o pozastavení čerpání licence zahájeno. Tento rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020-46. Nejvyšší správní soud upozornil, že část správních rozhodnutí byla vydána v řízeních zahajovaných na návrh dotčeného orgánu (Ministerstva vnitra), a žalovaného proto nelze činit odpovědným za případy, kdy správní řízení nezačal z důvodu nepodání návrhu dotčeným orgánem. Ve vztahu k rozhodnutím vydaným v řízeních zahajovaných žalovaným bez návrhu Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy jiných obchodních společností (uváděné žalobkyní v rozkladu) nepředstavovaly typově obdobné případy. Důvodem pozastavení čerpání licencí či povolení žalobkyně totiž nebylo pouze trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně, nýbrž řada dalších zjištěných nedostatků popsanych výše. Dle Nejvyššího správního soudu tak námitka porušení legitimního očekávání nebyla důvodná a ve vydaných rozhodnutích o rozkladu byla dostatečně vypořádána.

[5] Městský soud v dalším řízení žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil námitce porušení zásady legitimního očekávání a nepřezkoumatelnosti vydaných správních rozhodnutí z tohoto hlediska. Důvodnou neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňových správních rozhodnutí (jejich výroků), námitku vad, k nimž došlo při zahájení správních řízení, či námitku týkající se změny rozkladové komise. Městský soud se v rozsudku vypořádal také s námitkou směřující proti předběžným opatřením a proti návrhům dotčeného orgánu, které žalobkyně považovala za závazná stanoviska.

[6] K námitkám směřujícím do věci samé městský soud uvedl, že v době, kdy došlo k vydání správních rozhodnutí, probíhalo trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně, jehož pokračující vliv na žalobkyni žalovaný v rozhodnutích dostatečně vysvětlil. Taktéž skutečnost, že pro stavbu kravína, kde byly skladovány zbraně, munice a výbušniny skladovány bez dostatečného zabezpečení, následně stavební úřad povolil změnu jejího užívání, nemohla dle městského soudu ovlivnit závěry žalovaného, že před vydáním povolení byl materiál skladován v rozporu se zákonem. Městský soud také zdůraznil, že vydaná správní rozhodnutí se neopírají o dílčí skutečnosti zpochybňované žalobkyní, ale o ucelený řetězec zjištění, která svědčí pro závěr, že činnost žalobkyně neskýtá záruku z hlediska ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a obyvatelstva.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítala, že jedním z hlavních důvodů pozastavení čerpání licence (povolení) bylo trestní stíhání bývalého jednatele stěžovatelky, který však již v době vydání rozhodnutí jejím jednatelem nebyl. Dle stěžovatelky navíc došlo k porušení zásady presumpce neviny, neboť trestní stíhání jednatele bylo následně zastaveno. Přestupková řízení, která vzešla z tohoto trestního stíhání, byla vedena se společnostmi ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, nikoli se stěžovatelkou. Uvedená tvrzení dokládají jak usnesení trestních soudů, tak rozhodnutí báňského úřadu, které stěžovatelka navrhla k důkazu již v řízení před městským soudem. Stěžovatelka se domnívala, že skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu, vadná jsou rovněž skutková zjištění soudu. Stěžovatelka připomněla, že v době, kdy žalovaný v roce 2016 rozhodoval o pozastavení čerpání licence (povolení), nebyla žádná z uvedených společností odsouzena za spáchání trestného činu nebo shledána odpovědnou za správní delikt. Až v roce 2017 byly jmenované společnosti shledány vinnými ze spáchání správního deliktu, stěžovatelka však nikdy za trestný čin ani správní delikt potrestána nebyla.

[8] Stěžovatelka poukázala také na nedostatečné vypořádání námítky porušení legitimního očekávání. V této souvislosti namítala, že ve skutkově obdobných případech nebyla správní řízení s jinými subjekty zahajována a že návrh dotčeného orgánu neodůvodňoval zahájení řízení, neboť toliko poukazoval na skutečnost, že je stěžovatelčin jednatel obviněn ze závažných trestných činů týkajících se obchodu s vojenským materiálem.

pokračování

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožnil se závěry městského soudu obsaženými v napadeném rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Možnost stěžovatelky napadnout nové rozhodnutí městského soudu omezuje citované ustanovení, které zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud znovu nezabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, N 119/37 SbNU 519).

[11] V nyní posuzované věci kasační námitky směřují proti dostatečnosti důvodů pro pozastavení čerpání licence (povolení) a dále proti vypořádání námitky porušení legitimního očekávání stěžovatelky. Ve vztahu k prvně uvedené námitce je kasační stížnost přípustná, neboť Nejvyšší správní soud se v souzené věci touto otázkou dosud nezabýval. Judikatura nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. dovodila výjimky mj. právě pro případ, kdy stěžovatelka v předchozím řízení o kasační stížnosti neměla možnost určitou námitku uplatnit (viz výše zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 136/05, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Otázce vlivu pozdějších rozhodnutí o přestupcích výše jmenovaných společností personálně propojených se stěžovatelkou a obecněji dostatečností důvodů pro pozastavení čerpání licence (povolení) se Nejvyšší správní soud v předchozím řízení nevěnoval, ani se věnovat nemohl. Stěžovatelka, která byla v původním řízení u městského soudu úspěšná, dříve neměla možnost podat přípustnou kasační stížnost, v níž by tuto námitku mohla uplatnit.

[12] Pokud se jedná o druhou kasační námitku, jejím obsahem je totožná otázka, kterou se Nejvyšší správní soud již zabýval při posuzování důvodnosti prvé kasační stížnosti podané žalovaným. Spornou otázkou, zda došlo k porušení legitimního očekávání stěžovatelky, včetně dostatečnosti vypořádání této námitky žalovaným ve správních rozhodnutích, Nejvyšší správní soud vyřešil v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 6 As 303/2020-46. Závěry vyslovené v tomto rozsudku k dané otázce jsou shrnuty výše (v bodě [4]) a městský se jimi v dalším řízení řídil. Stěžovatelka měla jako účastník předchozího řízení před Nejvyšším správním soudem možnost se k této otázce vyjádřit a uplatnit veškerou relevantní argumentaci, což také učinila. Právními závěry, vyslovenými v dřívějším zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, je pak v dalším řízení vázán nejen krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale i Nejvyšší správní soud (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Pouhá skutečnost, že sporná otázka byla vyřešena k předchozí kasační stížnosti jiného účastníka (nikoli stěžovatelky) pak neodůvodňuje její opakované věcné projednání

(srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19, N 129/95 SbNU 66, bod 23).

[13] Nejvyšší správní soud tedy důvodnost podané kasační stížnosti posoudil toliko z hlediska prvé kasační námitky, přičemž dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. upravuje, že *obchod s vojenským materiálem může provádět pouze právnická osoba se sídlem na území České republiky (dále jen "právnická osoba") nebo podnikající fyzická osoba v případech stanovených tímto zákonem (dále jen "fyzická osoba") na základě povolení*. Podle § 14 téhož zákona č. 38/1994 Sb. *právnická osoba, které bylo vydáno povolení podle tohoto zákona, je oprávněna určitý obchod s vojenským materiálem provádět jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci*.

[15] Podle § 19 odst. 1 téhož zákona *udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a*

a) licence byla udělena na základě nepravdivých nebo neúplných údajů, nebo

b) je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva nebo

c) nebyly dodrženy podmínky stanovené v udělené licenci nebo

d) zaniklo povolení podle § 13 tohoto zákona.

Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona platí, že *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*

[16] Obdobnou právní úpravu obsahuje rovněž zákon č. 228/2005 Sb., podle jehož § 8d odst. 1 a § 7a odst. 1 žalovaný v některých rozhodnutích postupoval, neboť stěžovatelka disponovala rovněž povoleními k přepravě, dovozu nebo vývozu výrobků, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů (§ 1 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb.).

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že ve správních řízeních, ukončených žalobou napadenými rozhodnutími o rozkladu, nebyly naplněny důvody pro pozastavení čerpání licencí a povolení, a to s argumentací, že jedním z hlavních důvodů vydaných správních rozhodnutí bylo trestní stíhání bývalého jednatele. V této souvislosti stěžovatelka poukazovala na porušení presumpce neviny, neboť trestní stíhání jednatele bylo následně zastaveno.

[18] Městský soud však v napadeném rozsudku správně poukázal na to, že správní orgány obou stupňů ve vydaných rozhodnutích vycházely z uceleného řetězce zjištěných skutečností. Rozhodnutí tedy nebyla založena výhradně na trestním stíhání bývalého jednatele stěžovatelky.

[19] Nejvyšší správní soud k tomu připomíná, že skutkově obdobnými případy týchž účastníků řízení se zabýval již v rozsudcích ze dne 4. 5. 2022, č. j. 5 As 74/2021-38,

pokračování

ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 75/2021-37, ze dne 10. 11. 2022, č. j. 2 As 121/2021-41, nebo ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 50/2021-48, na které v podrobnostech odkazuje. Byť se v označených věcech jednalo o případy neudělení licence stěžovatelce k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem, stalo se tak na podkladě shodných skutkových okolností, o které se opírají i nyní přezkoumávaná rozhodnutí ve věcech pozastavení čerpání licencí (povolení). V nyní souzené věci proto Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od závěrů vyslovených ve svých dřívějších rozhodnutích odchýlit.

[20] Pokud se jedná o závěry správních orgánů a městského soudu ohledně propojení stěžovatelky se společnostmi ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, je nutno upozornit, že společníky společnosti MULTIAGRO jsou manželé Martin Rudolf a Zdeňka Rudolfová, jednatelem společnosti ZELENÝ SPORT byl od 2. 6. 1994 do 1. 6. 2016 Martin Rudolf a od 2. 6. 2016 Zdeňka Rudolfová. Stěžovatelka byla pod tehdejší obchodní firmou Farma Úhřetice, s.r.o. v dubnu roku 2015 zakoupena manželi Rudolfovými a přejmenována na současnou obchodní firmu (Zelený Sport Defence s.r.o.). Od 17. 4. 2015 byli jednatelem stěžovatelky Martin Rudolf a Zdeňka Rudolfová, od 2. 6. 2016 je jednatelkou pouze druhá ze jmenovaných, avšak Martin Rudolf nadále zůstal ve společnosti stěžovatelky společníkem s 50% obchodním podílem. Nejvyšší správní soud v již výše citovaných rozsudcích konstatoval, že *„pokud Martin Rudolf – zřejmě v reakci na své trestní stíhání – formálně opustil vedení společnosti, neznamená to, že na jejich běh nadále neměl vliv. Zároveň dovodil, že „že závažná pochybení ohledně skladování vojenského materiálu a nakládání s ním jsou přičitatelná některé z takto propojených společností a mohou vést k důvodným obavám z ohrožení chráněných zájmů i v případě zbylých propojených společností. I když tedy správní orgány veškeré nedostatky přičítaly společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO, riziko ohrožení chráněných zájmů je vzhledem k personální provázanosti v podstatě stejné nebo srovnatelné též u stěžovatelky“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).

[21] Stran shledaných pochybení se vydaná správní rozhodnutí opírají o zjištění učiněná při kontrole provedené Ředitelstvím pro zbraně a bezpečnostní materiál Policejního prezidia, která odhalila celou řadu nedostatků právě společností ZELENÝ SPORT s MULTIAGRO propojených se stěžovatelkou. Tato pochybení spočívala v tom, že výbušniny i zbraně kategorií A-C byly skladovány v prostorách, které neodpovídaly zákonným podmínkám, stav zabezpečení objektu byl tristní. Skladován byl materiál společností bez rozlišení a byly odhaleny nedostatky při vedení evidence zbraní – některé nalezené zbraně nebyly vedeny v centrálním registru zbraní, zatímco jiné, které byly v tomto registru vedeny, se nepodařilo dohledat. V době kontroly byly prostory, v nichž byly zbraně a výbušniny skladovány, zkolaudovány jako kravín a jiné zemědělské budovy. V době rozhodování ministra průmyslu a obchodu o rozkladu sice již byla povolena změna užívání staveb pro skladování zbraní a střeliva, to však dle správních orgánů a městského soudu nic neměnilo na tom, že před podáním žádosti o licenci byly zbraně a výbušniny skladovány při nedostatečném zabezpečení skladu. K těmto skutečnostem se však stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec nevyjádřila, v řízení před Nejvyšším správním soudem je neucínila spornými.

[22] Z výsledků kontroly dále vyplynulo, že na pozemku ve vlastnictví Zdeňky Rudolfové (jednatelky stěžovatelky), sousedícím se sklady zbraní, byl nalezen neregistrovaný protiletadlový dvojkanón PLDvK vz. 53/59, ráže 30 mm, který byl v průběhu kontroly znehodnocen. Za okolnosti závažným způsobem zpochybňující schopnost stěžovatelky poskytnout záruky, že při jejím obchodování s vojenským materiálem nebudou ohrožovány chráněné zájmy, žalovaný považoval již jen samotné držení této zbraně kategorie A některou z propojených společností či jejich jednatelem bez ohlášení, včetně toho, že v areálu, kde jsou skladovány zbraně, výbušniny i munice, někdo byl schopen si nepozorovaně vypůjčit kotoučovou brusku patřící společnosti MULTIAGRO a v průběhu samotné kontroly odříznout obě hlavně dvojkanónu. Ani ohledně těchto skutečností však stěžovatelka v kasační stížnosti nic neuvedla.

[23] Správní orgány také vycházely ze zjištění, která učinila Národní protidrogová centrála při prohlídce prostor řadové garáže v městské části Ústí nad Labem - Trmice ve vlastnictví osoby obviněné v trestním řízení, které přímo nesouviselo s posuzovanou věcí, kde zajistila 6 samopalů vz. 61 Škorpion, na jejichž ramenních opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které byly předmětem dříve prováděného obchodu společnosti ZELENÝ SPORT, přičemž 5 z těchto samopalů bylo plně funkčních. Zároveň byla vybroušena výrobní čísla na hlavních částech zbraní. Argumentaci uvedené společnosti, že byly zbraně s těmito čísly zničeny a jejich ramenní opěrky dále prodány bez podrobné evidence o kupujících, dotčený orgán (Ministerstvo vnitra) neuvěřil, neboť společnost ZELENÝ SPORT nebyla oprávněna provádět ničení zbraní. Navíc u stovek jiných zbraní (na rozdíl od těchto samopalů) byly evidovány žádosti stěžovatelky a společností ZELENÝ SPORT a MULTIAGRO o povolení k jejich zničení. Ani tyto okolnosti stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nerozporovala.

[24] Předmětem věcného posouzení tak mohla být pouze stěžovatelčina argumentace obsažená v kasační stížnosti, dle které byl pro posouzení věci (s ohledem na presumpci neviny) podstatný až výsledek řízení o trestných činech, resp. řízení o přestupcích souvisejících s výbušninami, zbraněmi a obchodování s vojenským materiálem. Nejvyšší správní soud však této námitce nepřisvědčil. Její důvodnost taktéž byla předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu, a sice v citovaných rozsudcích č. j. 2 As 50/2021-48 a č. j. 2 As 121/2021-41. Právní úprava nepodmiňuje pozastavení čerpání licencí a povolení pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku nebo trestného činu. Rozhodná je fakticita, tedy existence skutečností, které jsou způsobitelné založit důvodné pochybnosti stran ohrožení chráněných zájmů (rozsudek č. j. 2 As 50/2021-48, bod 24, či rozsudek č. j. 2 As 121/2021-41, bod 17). V době rozhodování správních orgánů trestní stíhání s dřívějším jednatelem stěžovatelky stále probíhalo, přičemž skutečnosti, pro které bylo vedeno, zakládaly pochybnosti stran možného ohrožení chráněných zájmů.

[25] V rozsudku č. j. 2 As 50/2021-48 (viz bod 26) Nejvyšší správní soud nadto poukázal na skutečnost, že proti bývalému jednatelem stěžovatelky byla vedena dvě trestní stíhání: *„Posuzovanými činy bylo přechovávání neohlášených výbušnin, v čemž státní zástupkyně spatřovala trestný čin nedovoleného ozbrojování, a nákup vojenských přileb, v čemž státní zástupkyně spatřovala trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence. V prvním z uvedených případů byla věc postoupena k řízení o přestupku,*

pokračování

v druhém pak bylo trestní stíhání zastaveno. Podstatné ovšem je, že ani v jednom případě nebylo důvodem pro zvolený procesní postup, že by k tvrzeným skutečnostem vůbec nedošlo. O trestné činy se nejednalo, protože nebylo možno prokázat, že by Martin Rudolf jednal úmyslně. Co se týče přechovávání výbušnin bez ohlášení, k tomu došlo v důsledku změny legislativy administrativním pochybením Martina Rudolfa, neboť náložky trhavin, dříve patřící pod municie, byly ze zákona o zbraních vypuštěny, a staly se tak výbušninami podléhajícími regulaci podle zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, což Martin Rudolf nijak nereflektoval a přechovávání výbušnin neohlásil. Ovšem skutečnost, že byly výbušniny přechovávány bez ohlášení, tím zpochybněna nebyla. Obdobně v případě trestního stíhání za trestný čin nepovoleného obchodu s vojenským materiálem nebylo rozhodným důvodem, že by vojenské helmy nepředstavovaly vojenský materiál, ale nebylo možno prokázat, že helmy byly úmyslně koupeny coby vojenský materiál; Martin Rudolf totiž tvrdil, že chtěl koupit helmy airsoftové, nikoliv vojenské.“

[26] Rovněž v případě námitky, že dřívější jednatel stěžovatelky v době rozhodování správních orgánů již nebyl jejím jednatelem, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše citované závěry, dle kterých „pokud Martin Rudolf – zřejmě v reakci na své trestní stíhání – formálně opustil vedení společnosti, neznamená to, že na jejich běh nadále neměl vliv“. Zůstal totiž společníkem stěžovatelky s 50% obchodním podílem (shodně viz citované rozsudky č. j. 5 As 74/2021-38, bod 21, nebo č. j. 2 As 50/2021-48, bod 18).

[27] K rozhodnutím příslušného báňského úřadu ze dne 7. 12. 2017, sp. zn. SBS 37342/2017/ OBÚ-09/1 a sp. zn. SBS 37342/2017/OBÚ-09/2, jejichž provedení stěžovatelka navrhovala k důkazu již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud s odkazem na výše citované rozsudky uvádí, že tato rozhodnutí byla vydána až po rozkladových rozhodnutích ministra průmyslu a obchodu (téměř rok poté), přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Městský soud proto nepochybil, pokud k těmto rozhodnutím v řízení nepřihlížel a důkaz jimi neprováděl.

[28] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uzavírá, že veškeré skutečnosti uvedené výše postačovaly pro závěr, že stěžovatelka neposkytuje dostatečné záruky z hlediska možného ohrožení či porušení veřejného pořádku a ochrany a bezpečnosti obyvatel, bude-li jí umožněn další obchod se zbraněmi. Stěžovatelčina argumentace ohledně nesprávného posouzení rizika ze strany městského soudu spočívala především ve zdůraznění okolnosti, že došlo k zastavení trestního stíhání jejího bývalého jednatele. Jak je ovšem patrné ze skutečností uvedených výše, pro posouzení věci byl podstatný celý souhrn okolností, k nimž se stěžovatelka v převážné míře v kasační stížnosti vůbec nevyjádřila. Obstojí proto závěr městského soudu, že obchodování stěžovatelky představovalo takové riziko pro chráněné zájmy, které v daném případě odůvodnilo pozastavení čerpání licence (povolení).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu